

Повечето нарушения срещу правото на лична тайна ще бъдат направени не от сензационни разкрития за личния живот, а от публикуването на множество малки подробности... Както при пчелите убийци – ако една е просто досадна, цял рояк може да бъде смъртоносен.

Робърт О'Хароу, Мл., "Няма къде да се скриеш"

Усещаше, че нещо не е наред, но не можеше да определи какво.

Като слаба, но постоянна болка някъде в тялото.

Като непознат мъж на улицата пред апартамента ти... Дали е същият, който те гледаше в метрото?

Като тъмна точка, движеща се към леглото ти, която изведнъж изчезва някъде. Отровен паяк?

Но после посетителят, седнал на дивана в хола ѝ, я погледна, усмихна се и тревогата на Алис Сандърсън отмина – ако изобщо можеше да се определи като тревога. Да, Артър беше умен и добре сложен, но тази прекрасна усмивка бе много по-важна.

– Чаша вино? – попита тя и влезе в кухничката.

– Добре. Каквото ще пиеш ти.

– Забавно, а? Да изкръшкаме така от работа. А иначе сме зрели хора. Харесва ми.

– Живей опасно – пошегува се той.

През прозореца се виждаха долепени една до друга къщи с каменни фасади или боядисани така, че да наподобяват естествен пясъчник. Отзад силуетите на манхатънските небостъргачи се очертаваха в леката мараня на този приятен пролетен ден. Въздухът – сравнително свеж за града – донасяше аромат на чесън и риган от близкия италиански ресторант. Това

беше любимата им храна – едно от многото общи неща, които бяха открили досега от първата си среща преди няколко седмици на една дегустация на вино в Сохо. През онзи ден в края на април Алис заедно с още четирийсетина души слушаше лекция за европейските вина, когато някой попита за един вид испанско червено вино.

Тя се засмя тихо. Случайно вкъщи имаше цял кашон (е, вече не цял) точно от това вино. Производство на известна изба. Може би не най-доброто, правено някога в Риоха, но за нея то имаше особен аромат – на нежни спомени. С един френски любовник бяха изпили доста от него по време на едномесечна ваканция в Испания – идеалната връзка за млада жена, наскоро скъсала с приятеля си. Страстна, емоционална и, разбира се, обречена, което правеше всичко още по-хубаво.

Алис погледна да види кой е попитал за виното – беше невзрачен мъж с елегантен костюм. След няколко чашки от дегустацията тя събра смелост и крепейки чинийката си с вкусни хапки, се приближи до него и го попита защо се интересува точно от този вид вино.

Той обясни, че преди няколко години ходил в Испания с бившата си приятелка. Виното много му харесало. Седнаха на една маса и си поприказваха. Оказа се, че Артър харесва същата храна като нея, обича същите спортове. И двамата тичаха за здраве и прекарваха по един час всяка сутрин в скъпи зали за фитнес.

– Обаче – заяви той – нося най-евтините шорти и фланелки "Джей Си Пени", които мога да намеря. Не си падам по дизайнерските парцалки...

Явно осъзна, че може да е прозвучало обидно, и се изчерви.

Алис обаче се засмя. Тя имаше същото отношение към дрехите за тренировка (пазаруваше в "Таргет", когато посещаваше родителите си в Ню Джърси). Все пак преодоля желанието си да му каже, опасяваше се да не прозвучи прекалено нагласено. Продължиха с обичайната игра при всяка свалка в големия град – какво общо имаме? Разговаряха за

ресторанти, обсъдиха няколко епизода от последния телесериал и се оплакаха от психолозите си.

Уговориха се да излязат заедно, последва и друга среща. Арт беше забавен и възпитан. Малко скован, понякога срамежлив, затворен, което тя отдаде на наскорошното така наречено от него “измъкване от ада” – дългогодишна връзка с модна дизайнерка, а също на жестоката му работна натовареност – беше манхатънски бизнесмен. Имаше твърде малко свободно време.

Дали щеше да излезе нещо?

Все още не бяха гаджета. Но имаше много по-лоша компания, в която можеше да прекарва времето си. При последната им среща се бяха целунали и тогава Алис почувства онзи трепет, който означаваше... О, да – привличане. Тази вечер можеше да си проличи колко. Или пък не. Тя забеляза, че Артър тайно (така си мислеше *той*) оглежда тясното розово боди, което бе купила в “Бергдорф” специално за случая. Освен това беше подготвила спалнята, в случай че от целувките се стигне до нещо повече.

Изведнъж безпокойството, смътният страх от въображаемия паяк се завърна.

Но *какво* я притесняваше?

Алис предположи, че се дължи на неприятното изживяване от посещението на куриера, който по-рано същия ден бе оставил една пратка. Беше с бръсната глава, рунтави вежди, силен източноевропейски акцент и вонеше на цигари. Докато Алис подписваше разписката, той я огледа от главата до петите – очевидно похотливо – после помоли за чаша вода. Тя неохотно отиде да му донесе, а когато се върна, го завари по средата на хола да зяпа уредбата ѝ.

Каза му, че чака гости, и той си тръгна намръщен, сякаш се сърдеше на отношението ѝ. Алис погледна през прозореца и забеляза, че мъжът се

забави цели десет минути, преди да се качи в спрения на платното микробус и да се махне.

Какво е правил толкова време в сградата? Дали е проверявал...

– Ехо. Базата до Алис...

– Извинявай.

Тя се засмя, приближи се до дивана и седна при Артър, като докосна с коляното си неговото. Бързо забрави куриера. Чукнаха се. Имаха толкова общо в най-важните страни на живота: политика (даряваха на практика еднакви суми за демократите и участваха в благотворителните кампании на Националното радио), филми, храна, пътешествия. И двамата бяха неосъзнати протестанти.

Когато коленете им отново се докоснаха, той потърка нейното. После се усмихна и попита:

– Ами онази картина, която купи? На Прескът? Получи ли я?

Когато тя кимна, очите му заблестяха.

– Да. Вече имам платно на Харви Прескът.

Алис Сандърсън не беше богата жена по манхатънските стандарти, но бе инвестирала разумно и преследваше голямата си страст. Живо се интересуваше от Прескът, орегонски художник, който рисуваше фотореалистични семейни портрети – не на истински хора, а си ги измисляше. Някои бяха традиционни, други – не: с един родител, междурасови, хомосексуални. На пазара нямаше негова картина, която да се продава на цена, достъпна за нея, но въпреки това редовно получаваше каталози от галерии, които понякога продаваха негови творби. Миналия месец бе научила, че едно от ранните му платна може би ще бъде обявено за продажба за 150 000 долара. И наистина, собственикът реши да продаде картината и Алис извади парите от инвестиционната си сметка.

Това беше днешната пратка. Но сега тревогата заради куриера отново помрачи радостта ѝ от получаването на картината. Спомни си миризмата

му, похотливия му поглед. Алис стана и като се престори, че иска да дръпне завесите, погледна навън. Нямахме микробуси, нямаше гологлави типове, които да наблюдават апартамента ѝ. Изкуши се да затвори и да заключи прозореца, но ѝ се стори твърде параноично, пък и щеше да се наложи да обяснява.

Върна се при Артър, огледа стените и му каза, че не знае къде да закачи картината в малкия апартамент. За малко даде воля на фантазията си: представи си как Артър остава една съботна нощ, а в неделя след закуска ѝ помага да намери идеалното място за картината.

С изпълнен с удоволствие и гордост глас попита:

– Искаш ли да я видиш?

– И още как.

Станаха и Алис тръгна към спалнята. Стори ѝ се, че чува стъпки в коридора навън. По това време на деня всички други наематели би трябвало да са на работа.

Дали беше курниерът?

Добре, че не беше сама.

Стигнаха до вратата на спалнята.

Точно в този момент паякът изпълзя.

Внезапно Алис си даде сметка какво я тревожеше и то нямаше нищо общо с куриера. Не, беше свързано с *Артър*. Вчера, когато си говореха, той я попита кога ще пристигне картината на Прескът.

Тя му каза, че е купила картина, но никога не беше споменавала името на художника. Алис спря пред вратата на спалнята. Дланите ѝ се изпотиха. Ако знаеше за картината, без тя да му е казала, значи можеше да е научил и други подробности за живота ѝ. Ами ако всички тези приказки за общите неща помежду им са били лъжи? Ако предварително е знаел за любовта ѝ към испанското вино? Ако е бил на дегустацията само за да може да се

сближи с нея? Всички ресторанти, които и двамата познаваха, пътуванията, филмите...

Боже мили, тя бе пуснала в спалнята си мъж, когото познаваше само от няколко седмици. Беше беззащитна...

Алис се задъхваше... Затрепери.

– О, картината... – прошепна той, загледан в другия край на стаята. – Прекрасна е.

Чувайки спокойния му, приятен глас, тя се присмя на себе си: “Луда ли си?” Сигурно е споменала името на Прескът пред Артър. Опита се да се отърси от страха. “Успокой се – помисли си. – Твърде дълго живееш сама. – Спомни си усмивките му, шегите му. – Той мисли като теб. Успокой се.”

Алис се усмихна. Вгледа се в платното, в пастелните цветове, в шестте лица около масата: някои – весели, други – замислени, трети – тревожни.

– Невероятно – промълви той.

– Композицията е прекрасна, но най-майсторски е изобразил израженията им. Какво мислиш?

Тя се обърна към него. Усмивката ѝ помръкна.

– Какво е това, Артър? Какво правиш?

Той бе сложил бежови платнени ръкавици и бръкна в джоба си. Очите му под рунтавите вежди сякаш се бяха превърнали в твърди черни мъниста, лицето му изглеждаше неузнаваемо...